גמ'. תליבא דרבי (ה) כגון דאמר אהא בשביל עצמי: **אי אייתי ב' שערות מעיקרא.** כלומר הגיחה דמתרלת מתני' כוותיה דרבי דלא מיחייב תלת בחדא מזירות אלו אייתי ב' שערות מקמי (הזירו תכוה): **קאים בנזירות דידיה.** כדקאמר איהו "אם אני גדול שהכיתי ב' שערות שבראש נדרתי בכל אבא אבא בשביל עצמי: אי אייתי שתי שערות: מעיקרא קאים בנזירות דאבוה, ואי אייתי במצעי מאי, הניחא לר' יוסי בר' יהודה דאמר עד שיגיע לעונת נדרים, אלא לרבי דאמר עד שביא שתי שערות מאי איכא למימר? אמרי לרבי ליכא תקנתא עד דיתיב דיליה ויתיב דאבוהי: **מתני'** *האיש מגלח על נזירות אביו ואין האשה מגלחת על נזירות אביה, כיצד מי שהיה אביו נזיר והפריש מעות סתומים על נזירותו ומת ואמר הריני נזיר על מנת שאגלח על מעות אבא, אמר ר' יוסי הרי אלו יפלו לנדבה, אין זה מגלח על נזירות אביו, איזהו שמגלח על נזירות אביו מי שהיה הוא אביו נזירים והפריש אביו מעות סתומים לנזירותו ומת, זה הוא שמגלח על נזירות אביו: **גמ'** מ"ט אמר ר' יוחנן הלכה היא בנזיר, פשיטא, מאי למימרא דבן יורש את אביו בת לא? לא צריכא דליה אלא בת מהו דתימא יורשין גמירין לה קא

ואמאי הא ברשותיה דאב קאים. [ואפי'] הוי גדול דקס"ד דגדול אי הייתו גדול לענין דגדרו נדר דהייתו (לענין) מהגיע לעונת נדרים עד שיביא ב' שערות מי מדיר ליה והגא קמת אמר אלא דאמר אהא בשביל עצמי כלומר לא קאמר דאם קטן שאין נדרו נדר אלא אם גדול אבל נדרו נדר אלא אם קטן אי ברשותיה אבל הייתו עד הכאתי שתי שערות אבל דקאמר אם גדול י"ל דאלא גרסינן ליה לו שמא ר"ל ואם גדול שהכיא שתי שערות וכרבי דאמר דמדיר בנו עד הכאתי שתי שערות: **ה"ג** אי אייתי ב' שערות מעיקרא קאי (ברשותיה) בנזירות דידיה ואי בסוף קאי בנזירות דאבוה כי אייתי במצעי מאי הניחא לרבי יוסי בר' יהודה דאמר לעונת נדרים עד דיתיב דיליה ויתיב דאבוה. וכן הגיהו בפי' קדמונים וה"ג רבינו חננאל אי אייתי מעיקרא כלומר אם בלקוהו באותה שעה שבא לפני רבן גמליאל ביום שהדירו אביו ומלאו לו ב' שערות קאי בנדרים דידיה ונדרו בשביל עצמו ואי בסוף כלומר עכשיו אלא נבדק באותו היום אם לא יביא שתי שערות עד לבסוף ל' יום דאישתכח דודאי אלו ל' יום היו בשביל נדר אביו, אלא אייתי במצעי כלומר נדרו בו סימנים תוך ל' היאך יצא ידי נזירות באותן שלשים יום שהרי נזירות אביו מתבטל (עד) אחר הבאת סימנים ואיך יביא קרבנותיו לסוף שלשים יום שהדירו אביו ויכא למימר דדעתו היה שאפי' יביא סימנים אלא יפסיק נזירות אביו' מכל מקום איכו רחוי להביא קרבן בשביל נזירות אביו לבד וגם בשביל עצמו כיון שלא פירש\ות"ח ואמאי לא פריך הכי (למתניתין) א) דהיאך מדיר בנו במיר כי מייתי במצעי מאי וי"ל דמתני' איכא לאוקמי בעודו בשעת ר"ב דאף אם מביא הם שומא אבל אהא קא קשיא ליה דקאי ליה אחר שעת ר"ג שעה מדקמייתי לה"ק למיבדקיה אם הביא אם לאו דקודם לכן שומא איתון לי נמי יש לפרש דלמתני' ליכא למיפרך דודאי בדקינן במלאת ימי נזירותו ואי מספקינן אי אייתי סימנים במצעי לא ב) (נבדיקה) אבל אהא קשיא ליה דקאמר דלא תעטור לבדקני דבלא בדיקה מיקן הכל בתנאו דאם קטן אני כאילו [לא] היה אם בדיקה צורך ולכך פריך דהא ודאי אי אייתי במצעי איכו מתוקן כלל: **הניחא** לר' יוסי בר' יהודה דאמר עד שיגיע לעונת נדרים. והוא עומד בשעת ר"ג ל' ליכא למיחש, דהוי שומא, וא"ת ניחוש שמא בא לעונת נדרים ר"ג אלא בזירות אביו לבד ל' יום ופר"ת דעונת נדרים איכא סותרת, דנהי דהאב איכו יכול להדירו מכאן ואילך מכל מקום היכא דהדירו קודם לכן, משום עונת נדרים לא פקע כיון דלא הוי כ"א דרבנן, אבל שערות דאיש דאורייתא פקע לאביו וא"ל ניחוש לשערות במצעי ג) ר"ל דמייתי תחילת ר"ג דאלכתי אי הוה ליה במצעי ה"ל שומא בעלמא ואף אם בא לכלל עונת נדרים באמצע נזירות אין להקפיד לפירוש רבינו תם דעונת נדרים איכא סותרת דהני מי דאין מדירו (אלא) כשהגיע לעונת נדרים אלכתי אלא בקטנותו וכל כמה דלא הדר ביה הוה בנדר אביו וגם שמא לא יוכל למחות באמצע אלא לרבי דאמר עד שיביא שתי שערות ואביאו לבדקו בבלא ר"ל לידע אם הביא במצעי מאי: **לרבי** ליכא תקנתא עד דיתיב דיליה. פירוש אבל אין שמתין ר' חגיגה ד) (ל') יום אחר שהדירו אביו דאז ממה נפשך איכא [שלשים] אז לפני הבאת סימנים אז אחר הבאת סימנים ועלתה לו ה) גזירות אביו: **האיש** מגלח על נזירות אביו ואין האשה מגלחת כיצד מי שהיה הוא ואביו נזירים והפרישו אביו מעות סתומים לנזירותו ומת ר' יוסי אומר הרי אלו יפלו לנדבה ואיזהו שמגלח על נזירות אביו הרי שהיה אביו נזיר והיו לו מעות סתומין ומת ואמר הריני נזיר נזיר מגלח על מעות אביו ואם אמר מגלח: **מאי** טעמא. אין האשה מגלחת על מעות אביה: **פשיטא.** בלא הלכה ידעינן דאין בת מגלחת ומאי הוצרך מילתא דר' יוחנן ור"ל דקאמר הש"ס מ"מ מאי קושיא דהכא פשוט לן דבן ולא בת ת"ל דר' יוחנן גופיה אמרה כי הך דבפ' אלו מציאות (כ"מ דף כא.) וכמה אמר ר' ינחק קב בארבע אמות: (וע"ע תוספות פסחים נ: ד"ה תתן וכו' ומה שגרשם שם): ת"ל

ע"מ שאגלח על מעות אבא זהו שמגלח על מעות אביו, ה"ג בפירוש קדמונים ובפירוש רבינו ברוך ובהרבה ספרים היא דהוא ואביו נזיר מגלח על מעות אביו ואם אמר מגלח: **מאי** טעמא. אין האשה מגלחת על מעות אביה: **פשיטא.** בלא הלכה ידעינן דאין בת מגלחת ומאי הוצרך מילתא דר' יוחנן וא"כ הא דקאמר הש"ס מ"מ מאי קושיא דהכא פשוט לן דבן ולא בת ת"ל דר' יוחנן גופיה אמרה כי הך דבפ' אלו מציאות (כ"מ דף כא.) וכמה אמר ר' ינחק קב בארבע אמות: (וע"ע תוספות פסחים נ: ד"ה תתן וכו' ומה שגרשם שם): ת"ל

ואמר הבן הריני נזיר ע"מ שאגלח על מעות אבא זהו שמגלח על מעות אביו: מאי טעמא מגלח על נזיר אביו מאי שנא משאר קרבנות דאמר לעיל דקרבנו הוא יוצא ואינו יוצא בקרבן אביו: **משמע** מאי למימרא וכו' וכיון דבת

עין משפט
נר מצוה

סט א ב מיי' פ"ט מהל' מזיחות הל' ט"ו:

פי' הרא"ש

הא ברשותיה דאבוה [קאי] בשביל דלר' נמי קטן וגדול לענין נדרים קאמר ולהכי פריך אפי' הגיע לעונת נדרים ברשות אבוה קאי. ומשני דאליבא דר' לאו קטן וגדול לענין נדרים קאמר אלא קטן וגדול בהבאת שערה. והיינו אם בשביל אבא כגון שלא הבאתי ב' שערות אהיה בשביל אבא. ואם לאו שהבאתי ב' שערות אהא בשביל עצמי. ומילתא דשמעתא הוה דלר' הוי פי' הכי אלא מ"ד דאיות דתלמודא שקיל וטרי באמרו לפ' דברי רבי משום (ל"ון ר') דבעי לאקשויי עליה. אוש מאלה אי אייתי ב' שערות. ולו נ"ל מתני' תנאי זה קא מייתי בנוי' דידיה ונ"ה לר' שיביא קרבנותיו בשביל נזירותו: אי לבסוף קאי מייתי בנזירות אביו ונ"ה נמי אם לא הביא ב' שערות עד ששלמו ימי נזי' דמייתי בנזיר אביו: אלא אי אייתי במצעי. אם לא הביא ב' שערות ביום שהדירו אביו ופרס ימי נזירותו הביא ב' שערות אליבא דר' חייב יביא קרבנות נזי' דבהבאת שערות פסק נזי' אביו דדקתני בתוס' (ובמתני' פריך לעיל) ובשביל עצמו לא הוי נזי' אא"כ הביא סימנים בשעת התנאי. ואפי' א"ת שהיתה כוונתו שאם יביא סימנים קודם שישלים נזי' אביו שיהא נזיר בשביל עצמו. מ"מ לא משכחת לה שיהא ראוי להביא קרבנו' בהשלמת נזירות אביו מיד ובריתא משמע (הרי טעו' תנאי יוכל להביא) (דמביא) קרבנותיו בהשלמת נזירות אביו בלא שום ספק: הניחא לר' בר יהודה דאמר עד שיגיע לעונת נדרים ניחא. דאפי' אם הגיע לעונת נדרים במצעי לא בטלה נזי' אביו. ולהביא ב' שערות לא חיישי' דבשמע"ל ר"ג הוי קאי (עדיין) ואפי' אם הביא ב' שערות הוי (גדול) (קטן) דשומא ניגהו. וקשה לי (הא) ר' בר יהודה הוא דאמר פרק יוצא דופן דשמעת ס' ואילך אם הביא ב' שערות הוי גדול. ואיכא למימר דיון דמילתא דלא שכיחא הוא שיביא סימנים קודם שיהא בן י"ג לא חיישינן שמא הביא. ה"ג האיש מגלח על נזי' אביו ואין האשה מגלחת על נזי' אביה. כיצד מי שהיה הוא ואביו נזי' והפריש אביו מעות סתומים לנזירותו א"ר יוסי הרי אלו יפלו לנדבה שאין זה מגלח על נזי' אביו דכיון דבחיי אביו נדר והיו שניהם חייבי' קרבן דבה"ג לא לית מידי הלכה: מי שהיה אביו נזיר והיו לו מעות סתומים ומת

נוסחת הריב"ן

א) דהדירו אביו: ב) קאים: ג) ממצעי דלא ידעינן כו': ד) חייב: ה) אבא: ו) בכ"י כתוב כאן גליון: ז) ב' שערות ומהדרת אבוה הוא דפליגי: ח) קבל עליה לנודיה: ט) לאחר: י) (הא הכתא) ליתא בכ"י: כ) כרתו: ל) יכא: מ) במצעי. מפי המורה ומלאתי ואי מייתי כו': נ) נדר טוא: ס) משות סתומים: ע) ואין אם:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אלא אלינא דרבי הא דאמר אהא בכ"ל והר"ש עם ד"ה אי אייתי ב' שערות משיקא כו' כלומר וכו' מקמי דהדירו אבוה דקאים בנזירות וכו' לבסוף הדירו אביו קאי: (ב) ד"ה ואי אייתי בלמצע דלא ידעינן: (ג) ד"ה הכי גרסינן וכו' דיליה ודאבוה ליתא אחרינא אלא לרבי וכו' ואבוהו דאבוה הוא דפליגי: (ד) ד"ה ומאי דפי' מאי להדיה אהא נזיר בנזיר אבא וכו' ואביו יכול להדירו חד וכו': (ה) ד"ה אי אייתי וכו' קודם שהדירו אביו לא דמאי אביו להדירו לא:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה הגיחה וכו' דמייתי מתלת י"ג. י"ל דבדיעבד הקודם כתבו דמכח מתני' ליכא למיפרך דאיכא לאוקמי משום בשעת שיגיע לעונת דיכלו ימי מזירות קודם התחלת שנת י"ג דליכא חשש שיגיע בתחלת שנת ל"ג ולזה כתי' דלר"ת יש לאוקמי תחלת י"ג דהייבו יום א' קודם תחלת שנת י"ג דלמופלא קמוך לאים כיון דאיכו מפסיק ול"ל בשעת שנת יום שומא:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תד"ה ס"ג וכו' ומ"ת ואמאי לא פריך מכי למתני' דהאיך. נמתק תיכה דהאיך לאוקמי ב) בא"ד אי אייתי סימנים במצעי לא בנדיקי. תיכה נבדיקי נמתק. ג) ד"ה מקדיקי. ליתא הכלא איכו רשאי להקריב קרבנות. כ"כ בא"מ: ג) ד"ה סמיתא וכו' בשעות במצעי. כ"ב הגהס"ס כ"ל מ"ם: ד) ד"ה לרבי וכו' ר' חגיגה ל'. נמתק ל' ומ"ש שיש כ"ל מ"ם: ה) בא"ד ועלתה לו מזירותו לא מזירות אביו כ"ל: ו) ד"ה כאים וכו' ואם איכו אביו כמי אביו כ"ל מ"ם: